

aarigt og indgaaende Kendskab baade til den udviklede danske Medicinallovgivning og til vor offentlige Sundhedspleje som Stadslæge Hoff" o. s. v. Endogsaa de Folk, som have angrebet Stadslæge Hoff, have i deres Angreb maattet sænke Kaarden for ham. Saaledes skriver Professor Rovsing i „Hospitalstidende“ for 26. November 1911, at Stadslæge Hoff var den eneste, der kunde være Tale om til dette Embede. Overlæge Ludvig Nielsen, der ligeledes har en gammel Strid med Stadslæge Hoff fra 1907 om Besættelsen af Posterne som Kønslæger her i Byen, og som nu graver denne gamle Strid op, skriver i sin Klage: „Stadslæge Hoff, der skal være i Besiddelse af udmærkede Egenskaber i administrativ Henseende“ o. s. v. Det findes i de omdelte Bilag til Betænkningen som Bilag 6, hvor ærede Medlemmer kunne læse videre, for at det ikke ogsaa her skal siges, at jeg har citeret urigtigt. Og hvad der betyder mere eller i alt Fald en hel Del, er en Udtalelse af en Mand som Borgmester Marstrand. Hoff har jo været Stadslæge under ham i alle de Aar, han har været Borgmester her i København. Efter at „Hospitalstidende“ havde fremsat sine Angreb i den mest krasse Form imod Stadslæge Hoff, udtalte Borgmester Marstrand i Borgerrepræsentationens Møde den 29. November 1911, foranlediget ved, at et Medlem af Borgerrepræsentationen havde rettet en udtrykkelig Interpellation til Borgmesteren om Stadslæge Hoff: „Han“ — det er altsaa Borgmester Marstrand — „havde i sin Tid været med til at vælge Etatsraad Hoff til Stadslæge, og han havde aldrig haft Anledning til — han vilde ikke sige at fortryde det, for det var allerede for meget sagt, men han havde aldrig haft Anledning til andet end at glæde sig derover. Kommunen har i ham faaet en Embedsmand, der med sjælden Iver og Kærlighed omfatter sin Opgave, som altid er rede til at klare sit Standpunkt og i Stand til at gøre det paa en udmærket Maade baade skriftligt og mundtligt. Han har gavnet Kommunen overordentlig meget, og det kunde derfor kun være med Sorg, han havde hørt, at der er Tale om, at Stadslæge Hoff mulig vil forlade Kommunens Tjeneste.“ Jeg tror ikke, man kan faa en smukkere Udtalelse, naar man forlader en Stilling, end den, Marstrand her har givet. Jeg tør sige, at det indenfor Københavns Magistrat ikke alene er Borgmester Marstrand, der har denne Anskuelse om Etatsraad Hoff,

men den deles ogsaa af andre Borgmestre; i hvert Fald af Borgmesteren for 2den Afdeling deles den Anskuelse.

Hoff er ogsaa ganske særlig prædestineret til Stillingen som Sundhedsstyrelsens Formand ved hele sin Livsvirksomhed, som jeg skal fremdrage ganske kort. Han blev Kandidat i 1870, og allerede som 2-aarig Kandidat kom han op til Færøerne som Landkirurg, det, der nu svarer til Fysikus. Han fungerede deroppe fra 1872 til 1882; han blev valgt ind i Thorshavns Byraad og i Færøernes Lagting; han er en af de faa Embedsmænd — maa-ske den eneste —, der ere komne fra den øvrige Del af Danmark til Færøerne, som have nydt denne Ære. Han kom saa tilbage hertil i 1882 og kom da til at fungere som Sundhedskollegiets Dekanats-Sekretær, hvilken Stilling han beklædte fra 1882 til 1901. I 1901 blev han valgt til Medlem af Sundhedskollegiet og blev straks af sine Kolleger valgt til Formand. I Sundhedskollegiet sad 9 af Landets mest ansete Læger; de valgte straks Hoff til Formand, og de genvalgte ham enstemmig i 1906. Han traadte ind i Københavns Kommunes Tjeneste den 1. Maj 1887 som 1ste Kreds-læge og beklædte denne Stilling, til han blev Stadslæge den 1. Januar 1897, den Stilling, han altsaa beklæder i Dag. Han har altsaa sit Liv igennem været Embedslæge og arbejdet som Embedsmand; han har vist medfødte, i ganske særlig Grad administrative Egenskaber og har derfor altid kunnet udfylde sin Stilling saa godt, som han har gjort. Han er paa dette Omraade et Unikum; man kan godt sige, at der ikke er een Læge i Danmark, som har en saadan Embedsuddannelse og en saadan Embedskarriere som Hoff. Han har navnlig en Egenskab, som jeg vil fremdrage her, og som jeg haaber vil blive til Nytte for Staten, det er, at han er en meget økonomisk Administrator. Det er altid et Gode, og navnlig i disse Tider er det heldigt, at Økonomien bliver strengt gennemført; overflødige Penge blive ikke givne ud af Hoff. Han er ikke Medlem af nogen Lægeforening; han har ikke villet været det, fordi han ved, at der kan komme Kollision mellem hans Embedspligt og de Pligter, som Lægeforeningernes Love kunne paalægge Lægerne; da han ved, at Embedspligten gaar frem for alt, har han ikke villet være Medlem af nogen Lægeforening.

Mod denne Mand var det saa, der blev fremsat Angreb nu, da han skulde beklæde denne Stilling, og disse Angreb